Йосиф Бродски: Четете книги и стихове! Дори най-скъпите струват по-малко от посещението при психиатъра

Фрагменти от прочутата реч на Йосиф Бродски пред абсолвентите на Мичиганския университет на стадиона в Ан Арбър през декември 1988 г.:

Старайте се да разширявате речника си и да се отнасяте с него така, както с банковата си сметка. Отделяйте му много внимание и се опитайте да трупате дивиденти. Целта не е това да подсилва красноречието ви в спалнята или по пътя към професионалния ви успех, нито да се превърнете в светски умници - макар в последствие да стане и така. Целта е да можете да се изразявате колкото се може по-пълно и точно, с една дума, целта е вашето равновесие. Всеки ден в душата на човек настъпват много промени, но начинът на изразяване често остава един и същ. Способността му да се изяснява изостава от опита. Чувствата, нюансите, мислите и възприятията, които остават неназовани и непроизнесени или завоалирани в приблизителни формулировки, се трупат във вътрешността на личността и могат да доведат до психологически взрив или срив. За да избегнете това, не е нужно да се превръщате в книжни червеи. Просто трябва да натрупате речник и да го обновявате всеки ден. Четете книги и стихове! Те са доста евтини, но дори най-скъпите струват по-малко от посещението при психиатъра.

Не вярвайте твърде много на политиците - не защото често те не са много умни и са нечестни, а заради твърде увеличения мащаб на работа дори на най-добрите от тях. В най-добрия случай те могат да намалят социалното зло, но не и да го изкоренят. Колкото и съществено да е подобреното качество на живот, то винаги ще е пренебрежимо малко, защото винаги ще има дори един човек, който няма да получи изгода от това подобрение.

Светът е несъвършен. Златен век никога не е имало и няма да има. Единственото, което ще се случи със света е, че той ще стане по-голям, по-многолюден, но няма да увеличи размерите си. Колкото и справедливо човекът, когото сте избрали, да дели баницата, светът няма да увеличи размерите си, а порциите със сигурност ще станат по-малки. В светлината на това твърдение или, по-скоро, в тъмнината - трябва да разчитате на домашно сготвеното от вас блюдо. Тоест да управлявате света самостоятелно или поне тази част от него, която ви е достъпна и се намира в пределите на вашите възможности. **Опитайте се да бъдете скромни.** И сега сме твърде много, а скоро ще бъдем още повече. Драпането за място под Слънцето със сигурност е за сметка на други, които не го правят. Това, че ви се налага да стъпвате по краката на някого не означава, че трябва да му се качите и на раменете.

От тази точка ще видите човешкото море плюс тези, заели сходна на вашата позиция - видна за всички, но ненадеждна – позицията на тези, наричани богати и знаменити.

Искате някога в един светъл момент да станете богати и знаменити или и двете? Не се отдавайте изцяло на тази мисъл. Да жадуваш за това, което има някой друг, означава да загубиш собствената си уникалност. От друга страна обаче, това стимулира масовото производство...

Всячески избягвайте да си приписвате статута на жертва. Колкото и ужасно да е положението, в което се намирате, се старайте да не обвинявате външните сили за това - историята, държавата, началството, расата, родителите, фазите на Луната, детството си, закъснялото сядане на гърнето и т. н. В момента, в който хвърлите вината върху нещо, вие сривате собствената си решимост за промяна.

Уважавайте живота не само заради неговите прелести, но и заради неговите трудности. Те са част от играта и хубавото в тях е, че те не са лъжа. Всеки път, когато сте отчаяни или на границата на отчаянието, когато имате неприятности или затруднения, помнете - животът разговаря с вас на единствения език, който знае добре. Йосиф Бродски (1940 – 1996) е руски и американски поет, есеист, драматург и преводач, лауреат на Нобелова награда за литература.

Източник: fit4brain.com / превод: spisanie8.bg

Невидим корен ме държи

Едно запознанство в Твардица / Молдова/ доведе в Балчик бесарабския художник Петр Иванов Великсар. Той участва в пленера"Европейски хоризонти" и бе най-младият сред художниците. В едно импровизирано блиц интервю за в. "Балчишки телеграф" сподели свои мисли и емоции за изкуството и родовите корени.

Разкажете за себе си на нашите читатели

Роден съм в Молдова през 1969 година и съм бесарабски българин. Завършил съм първо живопис в Кишинев, след това графика в Одеса, а в момента съм докторант в Софийския университет . От 1997г насам съм правил изложби в Молдова, Украйна, България. Стенописвам в различни храмове в Молдова. Идвал съм много пъти в България, но в Балчик, при това като участник в пленер, съм за първи път!

Какви са Вашите първи впечатления? Град с много специална атмосфера! Без да познавам предварително неговата история, аз я видях в различните културни пластове. Едно уникално място! Намерих повече изключителни обекти, отколкото можах да нарисувам! Но ги отнасям със себе си в съзнанието и душата.

Вие участвахте в пленера "Европейски хоризонти". Какво Ви даде той?

Участвал съм в пленери имога да сравня. Впечатлих се от организацията, предоставените възможности за творческа изява , от участието на колеги от различни държави с висока класа в изобразителното изкуство. Имах възможност да постигна хармонизация на своя усет, да оправя настройките, както се казва. Рисувах пейзажи , те са израз на моята творческа същност. Море, цветове, въздух – това е натурата, която търсих и намерих.

Картина от пленера "Европейски хоризонти" в Балчик през юни 2015г.

Какво е усещането Ви на човек – творец, когато сте в България. От тук водят началото си Вашите родови корени.

В България е нещо друго – вътрешно нещо ме преобръща, без да мисля защо. Имам усещането, че някакъв невидим корен ме държи и ми дава сили, енергия и творчески хъс. Затова винаги , когато имам и най-малката възможност, идвам, и ще идвам!

Росица ШАЛТЕВА

Поетесата Маргарита Петкова пред „Труд": Искам да съм циганка с неписани права

Направете така, че да няма огън, от който да се пали черга-та на България. Народът не е толкова прост да не вижда, че се залага на етническата карта, за да му бъде отвлечено вниманието

- Г-жо Петкова, към кого се обръща Бойко Борисов с предупреждението: „Не си играйте с огъня, да не ни се запали черджето"?

- Той се обоснова с това, че по професия е пожарникар. И от тази гледна точка наистина разбира колко лесно може да пламне пожар и как потушаването му е с непредвидими последици. Макар че всички ние – българи, цигани, турци, арменци, евреи и т.н. сме свикнали да живеем заедно и никога не се е стигало до мащабни конфликти.

- Има ли опасност сега да се стигне до мащабен конфликт?

- Ако не е подкладан умишлено – не мисля. Циганите са поставени в ситуация да предизвикват омразата на хората, които са потърпевши от техните все по-засилващи се безчинства. Няма какво да се лъжем. Пребити старци, цели села пищят от тях и от грабежите им. То не беше Катуница, Гърмен, „Орландовци"... Ето, на път е да се установи ново гето от цигани, дошли от Северозападна България, която наричаме Северозападнала, защото там е пълна безработица и отчаянието също е пълно. Идват тук, защото има повече и за крадене. А защо само крадат? Защото няма работа.

- Има толкова земя, която могат да обработват и да се прехранват. Защо не го правят?

- Циганинът никога не е обработвал земя. Едно време циганите работеха, казвам го от лични впечатления. Преди години бях главен специалист по културата в община „Красна поляна" и съм работила с жители на „Факултета" и на „Татарли махала". Всички работеха в „Чистотата" - метяха и миеха улици, чистеха градинки и получаваха заплата. Бяха принуждавани от държавата да работят.

- Сега защо не е така?

- Защото бяха оставени на произвола на съдбата. Едно време във „Факултета" циганското училище беше задължително и те го знаеха. Настрана оставям това, че циганите винаги са обичали да пипнат нещо чуждо – я кокошка, я лъжица, я портмоне. Това вероятно им е в кръвта, поне по литературните източници. Но сега е абсолютно безхаберие. Търсят ги само за избори. Нещо е сбъркано в цялата ни държавна политика през последните 25 години. Нито едно правителство не се ангажира с етническия проблем, който би могъл да възникне.

- Един от големите проблеми е безхаберието, с което циганите се отнасят към задължението да си плащат сметките за ток, за вода.

- Нетърпимо е ние да ги издържаме. Имало е моменти, в които наистина искам да ме пишат циганка, за да имам техните неписани права. За тях бермудският триъгълник – ЧЕЗ, топлофикация и "Софийска вода" не съществува. За най-малки забавяния нас ни санкционират, докато те си живеят безпроблемно и безнаказано, защото никой не смее да им поиска сметка. А кучето скача според тоягата. Стигна се обаче до пълно беззаконие по отношение на този етнос.

- Това беззаконие поправимо ли е?

- Като малка семейството ми се премести да живее в кв. Борово. Тогава имаше държавна политика във всеки панелен блок по първите етажи да се настаняват цигански семейства. Имах съученици циганчета, които се учеха и винаги бяха чисто облечени. Имаше и отличници между тях. Родителите им работеха и не си вадеха паркета, за да се топлят с него. Живеехме заедно.

- На това не му ли се вика интеграция, за каквато днес постоянно се говори, но я няма.

- Както се казва, днес за българите няма работа, та за циганите ли. А и циганинът е волен човек. Той няма да тръгне да си търси работа сам. Те са „Таборът отлита към небето".

- Професор от демографския институт на БАН предупреждава, че през 2050 г. българите ще са етническо малцинство. Не трябва ли да има специална държавна политика по тези въпроси?

- В това, за съжаление, и аз съм убедена. Те се размножават като зайци. И то не само защото живеят от майчински добавки. Просто така са свикнали. Това е друг етнос, друга култура, други разбирания. Но не може да раждат на 12 години, защото България все още е цивилизована страна... Връщам се към думите на премиера. Много добре е да кажеш внимавайте, да не подпалите чергата. Но преди това осигурете мерки, че да няма огън, от който да се пали чергата на България. Да, аз не мога да толерирам безчинствата на циганите. Но в същото време не мога и да ги пребивам. Каквито и да са, те са хора, но трябва да бъдат стегнати. Трябва да има, примерно 10 точки, по които да се работи. Не 10 години на ромска интеграция, през които се крадат 10 млрд. лв., и никой не е интегриран. Защо сме ги затворили в гета?

- Гетата ли са големият проблем?

- Гетото наистина е голям проблем. Те излизат от него, за да откраднат и да направят зулуми. Не смятам, че трябва да се подредим – българин, циганин, милиционер, но трябва да има интеграция. България пуши и все по-осезаемо се усеща този пушек. Хайде, измислете нещо! Да, то не става за един ден, особено когато 25 години никой не е обръщал внимание. Имаме прекрасни деца, прекрасни родители, дайте да я оправим тази държава! Дайте работа на хората! Дайте им сигурност в утрешния ден! Ето за такива простички нафталинени неща става дума. Не наливайте масло в огъня. Българският народ не е толкова прост, че да не вижда, че се залага на етническата карта, за да му бъде отвлечено вниманието от други неща. Не дай си Боже да се наложи да ни гасят пожара!

- Всички говорят за образование, но ако циганче се появи в българско училище, не става ли страшно?

- Да, защото децата така са научени вкъщи. Ако 10 бебета от различни етноси ги оставиш без възпитанието на родителите им в семейството, те няма да се бият помежду си и няма да странят едно от друго. Това е нормално. В училище имахме момиче циганче и тъй като аз си играех с него, учителката предупреди майка ми да не си играя с Елеонора, защото не ми подхождало. Днес наистина въпросът е на живот и смърт във връзка с демографската криза. Циганите стават все повече и повече, българите или не раждаме деца, или ги пращаме в чужбина.

- В това объркано време какво ви вдъхновява да пишете поезия? Пишете ли изобщо?

- Не мога да спра да пиша, за ужас на враговете, както се казва. Андрей Германов го е казал: „Някой диктува, аз го записвам." В поезията си не разчепквам проблемите, за които говорим, защото те са толкова ужасни, че дори тежка проза не може да ги обхване.

- Може ли днес да се появи стихотворение, което да ръ-търси държавата, както акростиха

- „Долу Тодор Живков" през 1985 г., в който беше замесено и вашето име? - Този акростих, който скверно ми беше приписан, не разтърси държавата. Разтърси службите и мина и замина. Много хора не разбраха кой го е написал, а и повечето страхливо гледаха да са по-далеч. Сега за това се говори като за пикантерия. Днес, за да се появи стихотворение, което да разтърси държавата, трябва да се появи нов Ботев.

Нашият гост: *Маргарита Петкова е родена в София. Завършила е българска филология във Великотърновския университет. През 1985 г. е набедена за автор на стихотворение, излязло във в. "Пулс", което съдържа акростиха "Долу Тодор Живков". Издала е 14 стихосбирки. Автор е на много текстове за песни, превърнали се в хитове - "Иване, Иване", "Безнадежден случай" и др. Има три деца и две внучета.*

Силикон, чалга, селфита, интриги и отчайваща простотия!

„…Българинът е най-добър само в едно – да оплюва всичко и всеки, независимо за какво става дума. Така наричащите се социалисти са всъщност диви, безскрупулни капиталисти, десните партии-без изключение, имат комунистически манталитет и безкраен апетит за власт…" Тези пропити с гняв думи принадлежат на Александър Александров Кипров — български композитор, писал песни за Лили Иванова, Тони Димитрова, Георги Христов, Деси Добрева. За примата на

българската естрада е написал 53 песни. Негови са и емблематичните за демокрацията хитове „ Развод ми дай" и „Последен валс". Владее 7 езика – френски, английски, немски, руски, норвежки, датски и фински. Прадядо му / по бащина линия/ е полски граф, професор по пиано. Той се premества да живее в Лозана, жени се за швейцарка, която имала здравословни проблеми, и по чисто „климатични" причини двамата идват в България.

От него композиторът е наследил аристократичния маниер, афинитета към музиката и стойностните неща в живота и изкуството. Потомък е и на българския журналист, белетрист, драматург, революционер, одрински войвода на Вътрешната македоно-одринска революционна организация, Александър Димитров с псевдоним Кипров.

Композиторът е известен с активната си гражданска позиция и нетърпимостта към всяка пошлост, имитация на култура, демокрация, „канонизирането" на битовизма и материализма в духовна ценност. Предлагаме ви един от последните му анализи, публикуван във Фейсбук.

Отчайващата истина! Толкова ми се иска само позитивни неща да мисля и пиша – за красотата в живота, за музиката, за веселите неща, за постиженията на човешката мисъл. Но фактите са безмилостни – България е най-бедната и корумпирана страна в Европа, страната с най-висока смъртност и престъпност.

Ние сами сме си виновни за положението, до което сме докарани. Голяма част от неемигрилите са изключително прости. За съжаление. Всички са недоволни от живота, който водят, но въпреки това не протестират.

Едно, защото не могат ясно да си определят исканията, друго – защото ги мързи, трето, защото са свикнали винаги някой да им каже какво да правят, четвърто – не вярват в самите себе си.

А може би и осъзнават подсъзнателно, че не притежават умствените способности да променят нещо в собственото си бъдеще, че какво остава за бъдещето на цялата красива, но изкорубена и ограбена държава. Сега се появи и манията „Фейсбук", където може да прочетеш уникални простотии и пълни с омраза и нихилизъм мнения и разсъждения.

Българинът е най-добър само в едно – да оплюва всичко и всеки, независимо за какво става дума. Така наричащите се социалисти са всъщност диви, безскрупулни капиталисти, десните партии-без изключение, имат комунистически манталитет и безкраен апетит за власт.

Църква, профсъюзи, медии, протестъри и всякакви организации, предизвикват отвращение и погнуса в интелигентните хора. Голяма част от младите са се отдали на кючеци, маанета, пиене, секс, наркотици и побоища.

Тези, които не споделят подобни възгледи за смисъла на живота, емигрират или се затварят в малки общности. Рядко можеш да срещнеш някой, с който да говориш за нещо по-различно от новия му телефон, блузка, как е минал вчерашния купон и колко пиене се изпило. Силикон, чалга, селфита, интриги и отчайваща простотия…

Заливат те, облъчват те с помия, поднесена патетично, за подвизите на мутри, изнасилени деца и възрастни, мъчения на животни, сексуални подвизи на мутреси и фолк величия, самоубийства. И нито ред за успехи в културата, за добри и интелигентни хора, за неща, с които може да се гордееш.

Българите приемат ученето като време, отдадено на купони и разврат, което се толерира от управниците, много от които сами се ползват от сексуслугите, предлагани в така нареченият Студентски град.

В редките случаи, когато излязат на протест, то той не продължава повече от няколко часа, преминаващи в празно блеене, а ако се случи и да го отразят някакви медии, то всички изпадат във възторг и смятат, че са постигнали голям успех.

Не само това, но и ако самите те са забелязали, че са снимани от медиите, бързат да се изфукат пред приятели и познати, да ги гледат довечера в новините, и сами бързат да се приберат, за да се насладят на собственото си медийно величие и потресающи протестни действия.

Явно, според тях, в това се състои същността на протеста. Простотията не спира до тук. Управляващите, независимо леви или десни, им набиват в главите, че трябва в името на собственото им бъдеще и бъдещето на държавата, да работят за 100–200-300 евро, което ги правило конкурентно способни на световния пазар на труда и привличало неимоверни инвестиции в страната.

Колкото и невероятно да е, това не предизвиква никакви реакции у населението, освен търпеливото полагане на робски труд и изпиване на неимоверни количества алкохол, затъмняващи мисленето.

Направо е уникално – какво щастие изпитват българите, ако получават заплата от 300 евро!

Тогава те смятат себе си за богати и се издигат в очите на околните, като си купят някоя нова маркова дрешка или друг аксесоар. Отчайваща истина и реалност за мислещите все още съна-родници…

Автор: Александър КИПРОВ